

‘Heet jij echt Petra? Daar kun je wat aan doen tegenwoordig hè?’ Nina heeft een eigenaardige manier om mensen welkom te heten op ‘haar’ kunstbeurs. Vlak voor de kerstdagen vindt in de Amsterdamse RAI de jaarlijkse TEPAN Art Fair plaats, de Amsterdamse kunstbeurs voor *Young Collectors*. De treurige jaren 70 trappenhuisen zijn opgefleurd met rode lopers. Onbetreden en vlekkeloos zien de rode lopers er niet uit. Een week eerder dienden de rode lopers nog voor de Miljonairs fair. De lopers zijn ook steeds lossen op de trappen komen te liggen. Menig vrouw met hoge hakken is blijven haken en heeft haar evenwicht verloren. Nina is dochter van een goed verdienende PWC partner die zijn dochter al op haar 18^e levensjaar beloofde een ‘financiële vangrail’ te zijn voor de rest van haar leven. Nina studeerde zoals zoveel meisjes in haar jaarclub kunstgeschiedenis. Ze heeft nu als zelfstandige op projectbasis de opdracht ‘nieuwe mensen’ naar de beurs te trekken. Met nieuwe mensen bedoelt haar opdrachtgever mensen met geld, die op zoek zijn naar rendement, maar nog niet het verschil weten tussen een Van Gogh en een Rembrandt. Dat komt goed uit, want Nina bezat altijd al een beter netwerk dan dat ze oprechte interesse in de kunsten had. Petra is meegekomen naar de beurs met haar oud collega Diederick, waarmee ze samen bij adviesbureau McKinsey werkte. Petra is een klassieke sociale stijger zoals je er steeds minder hebt in Nederland: afkomstig uit Oss, een klassiek PVDA nest, en de eerste in de familie die naar de Universiteit ging. Diederick is daarentegen keurig oud geld. Zoon van een rechter met een dubbele achternaam en een adellijke titel. Geld speelt geen rol, maar het gaat bij Diederick thuis niet om meer, meer, meer. Boven de deur van het familie staat gebeiteld: honor ante divitias. Eer boven rijkdom.

Petra werkt nog steeds voor de consultant en is voor het eerst op de TEPAN. De enige kunst die bij haar ouders thuis hing kwam van de IKEA.

‘Waarom zou ik iets aan mijn naam willen veranderen?’ vraagt Petra. ‘Oh, gewoon, ik dacht...’, zegt Nina vertwijfeld. Diederick neemt het op voor Petra. ‘Nina doelt op onze prinses Laurentien, weet je wel, die heette vroeger ook Petra en vond dat blijkbaar niet chique genoeg. Ik zou Nina niet te serieus nemen. Ze is 31 en heeft nog niet de rijke man die ze zoekt. Meisjes in blessuretijd zitten altijd wat arelaxed in de wedstrijd.’ ‘Ach joh ga weg, Diederick’, gooit Nina eruit.

‘In blessuretijd worden anders wel de meeste goals gemaakt!’ Erik is op uitnodiging van Nina op de beurs en maakt het kwartet dertigers dat hier bij de ingang cava staat te slurpen compleet. Erik is er één van de categorie: hoe nieuwer het geld, hoe hoger het hek. Erik tikt Nina met zijn knie tegen haar dijbeen, eerder lomp dan #metoo.

‘Zullen we even een rondje maken? Ik ga hier niet met lege handen naar huis, als je begrijpt wat ik bedoel.’, zegt Nina tegen Diederick.

Nina en Diederick lopen naast elkaar en kennen elkaar al sinds hun studententijd in Amsterdam. ‘Ongekend, wie is die Erik joh?, wat een clown!’, vraagt Diederick aan Nina. -‘Ik vind hem wel grappig. Zijn vader heeft geloof ik een wapeningsstaalfabriek ergens in Twente ofzo. Bij Arnhem daar.’

‘Ja nou en?’, reageert Diederick.

-‘Dit is mijn baan hè?, zegt Nina. Dat soort mensen bij de kunsten trekken, ze interesseren voor kunst, en natuurlijk hopen dat ze wat uitgeven. Je weet heel goed dat ik van mijn werk bij de galerie niet kan leven.’

‘Je bent dus een soort veredelde makelaar, of eigenlijk meer een soort van propper zoals je die tijdens onze eindexamenreis in Salou had?’, vraagt Diederick.

‘Nee maar serieus, hoe vind je zo’n gozer en wat zeg je dan?’

-‘Ja we hebben elkaar een keer in de Harbour club gesproken. Het is echt wel een aardige jongen, we hebben echt een mooie avond gehad daar. Dus dan stuur ik hem

een invite voor vanavond. Doe er alsjeblieft niet zo ingewikkeld over. Het is niet alsof jij wel voor de kunst komt.'

'Hoezo? Ik ben toch niet voor niets Young Collector? Ik schenk elk jaar 500 euro en koop ook regelmatig wat kunst.'

- 'Ja, en die 500 euro trek je af van je belasting via een periodieke schenking en die kunst koop je als belegging, net zoals Erik van plan is.'

Petra loopt ondertussen naast Erik. Ze hebben niets met elkaar. Erik lijkt Petra een opgeblazen praatjesmaker en vindt haar eigenlijk te oninteressant om mee te praten.

'Waar werk je?' probeert Erik het toch maar.

- 'McKinsey.'

'Ken ik niet. Ik ken alleen de McDonalds, haha.'

- 'Ik ben consultant. Jij komt toch uit een familie met een groot bedrijf? Nou, dan huren jullie vast weleens externe adviseurs in, bijvoorbeeld bij een overname. Die komen dan de boeken doorlichten enzo.'

'Oh ja. En daar werk jij?'

- 'Ja.'

Het zal Erik wat. Hij komt hier voor de vrouwen en die Petra kwalificeert niet in zijn ogen.

'Wat doe jij?'

- 'Pandjes.'

'Wat voor pandjes?'

- 'Ja gewoon, pandjes in Amsterdam en sinds kort ook Den Haag. Amsterdam is zo extreem duur geworden, er is niet meer zoveel te doen.'

'Maar hoe ben je daarmee begonnen? Hoe oud ben je, toch ook pas begin dertig ofzo?'

- 'Ik ben begonnen met vijf pandjes in Zuid. Kochten we mooi aan in 2013, dat was een goede tijd, en toen stuk voor stuk gerenoveerd. En dan alleen maar het mooiste spul erin, marmer, visgraatparketje en van die stalen deuren met glas, weet je wel. Gewoon high end. Ik heb

vorige maand de laatste verkocht, aan expats, een miljoen voor nog geen honderd meter. Gekkenhuis.’ Erik kijkt al een tijdje langs Petra, op zoek naar iets of iemand anders.

Ook de gouden bar in het midden van de grootste zaal van de RAI is een overblijfsel van de Miljonairfair en staat al twee weken vrijwel onafgebroken vol met champagneglazen. Alleen nu is de bar nog opgeleukt met wat kerstversiering. Jinglebel. Jinglebel. Vorige week was hier de Miljonairfair en droegen de mensen smokings en galajurken. Erik was er, met zijn vader en zijn derde vrouw die bij Erik zelf nog op school had gezeten.

-‘Vorige week tijdens de miljonairfair waren er meer vrouwen ’ zegt Erik tegen Diederick die elkaar inmiddels zijn tegengekomen aan de bar.

‘Dat zal best ja. Maar dat soort vrouwen zijn niet mijn ding.’

Diederick denkt aan zijn vrouw Willemijn en hun jonge gezin. Tijdens en direct na hun studietijd waren ze qua ambitie aan elkaar gewaagd geweest. Hij bij McKinsey, zij trainee bij Ahold. Toen hun dochter Emma kwam, vier jaar geleden, ging Willemijn, ergens toch wel verrassend, terug naar drie dagen in de week. Als HR-manager, personeelszaken. De vanzelfsprekendheid waarmee Willemijn verwachtte dat hij daar blij mee zou zijn, irriteerde hem mateloos. En de impliciete veronderstelling dat hij het gat in hun gezamenlijke inkomen wel even dicht zou lopen evenzo. Maar hij hield zijn mond, zo gaan die dingen. Bovendien kreeg hij al snel de kans over te stappen naar Agoria, het private equity-vehikel van de familie Dreesmann. Hiermee steeg zelfs het gezamenlijke inkomen. Niet dat dat nou zo belangrijk was, maar het is toch lekker. De vader van Diederick vertelde hem als student hoe hij op de Bloemendaalse Rotary een keer was gek gedraaid. De vader van de Diederick had in zijn rotaryclub een prachtig exposé gehouden over de rechtspraak en de kwetsbaarheid van de rechtstaat. De

eerste vraag uit zijn rotary was: ‘wat pakt nu een rechter?’ Zijn vader antwoordde dat hij voor zijn ambt werd vrijgesteld tegen een vergoeding van ruim 100.000EUR en als max 126.000 EUR. De vervolgvraag aan de vader van Diederick was geweest: ‘kun je daar dan van rondkomen?’ ‘Je verdient zelfs minder dan een *Balkie*, verwijzend naar de Zeeuwse oud-minister president met zijn salarisplafond. Geld is niet belangrijk voor Diederick, daar is hij van overtuigd, maar voor die ton en een klein beetje per jaar van zijn vader zou hij niet alles kunnen doen wat hem en zijn gezin gelukkig maakt. Of misschien toch wel?

-----INTERMEZZO-----

Je moet toch wel voldoende verdienen om alles te faciliteren, heeft Diederick vaak genoeg bij zichzelf gedacht. Voor jezelf, je vrouw en bovenal je kinderen. Het mag aan niets ontbreken. Eten, drinken, sporten, vakanties en opleidingen. Bovendien, denkt Diederick bij zichzelf, moet er straks nog op mijn salaris een echt gezinshuis met veel ruimte komen dat tenminste van hetzelfde niveau als dat ik zelf vroeger had!

Petra heeft ondertussen de aansluiting bij Nina gevonden. ‘Echt mooi opgezet hoor, is deze beurs jouw idee?’

-‘Ja, soort van,’ antwoordt Nina. We wilden heel graag nieuwe mensen betrekken bij kunst, weet je, het moet geen oude mensending worden. Wat dat betreft is het heel gaaf dat je tegenwoordig mensen als Klibansky hebt, die art weer cool maken. Het is ook gewoon echt heel inspirerend, al die kunst en die mensen enzo.’

‘Ik weet echt niks van kunst, reageert Petra, ‘heb het totaal niet meegekregen. Ik heb er ook het geld niet voor, ik ben al lang blij dat ik eindelijk een huis heb kunnen kopen in Amsterdam.’

-‘Oh wat chill, waar heb je gekocht?’

‘Oud-West, heel leuk, aan de Wilhelminastraat. Het is maar 50 vierkante meter, maar ik ben echt zo blij dat ik wat heb.’

-‘Maar je werkt toch bij McKinsey? Dan kun je toch wel wat groter wonen?’

‘Nee. Ze tillen tegenwoordig heel zwaar aan een studieschuld bij de bank, dus ik kon maximaal vier ton lenen. Vond ik nog belachelijk veel voor een verdieping, maar a la. Ik moet toch ergens wonen.’

-‘Huh, maar konden je ouders dan niks schenken? Ik bedoel je mag toch een ton belastingvrij schenken? Dat kun je toch verder dan 400K?’

‘Dan moet je wel ouders hebben die iets kunnen schenken he.’

-‘Ohja. Awkward.’

‘Waar woon jij?’

-‘In de Pijp. Toen ik ging studeren kocht mijn vader twee verdiepingen als investering, ik kon er samen met een vriendinnetje van vroeger in. Toen zij ging samenwonen heb ik het verdeeld in twee appartementen. Eentje woon ik zelf, de ander hou ik aan voor de verhuur. Eerst via Airbnb, dat was echt superchill, ik kreeg soms wel 200 euro per nacht, maar toen mijn burens begonnen te zeiken ben ik geswitcht naar expats. Ook prima en minder ge... ‘ Plotseling ziet Nina in haar ooghoek haar huisgenoot Julia en stopt abrupt haar gesprek.

‘Juuuul! Gefeliciteerd! Ik zag het aanzoek op *Insta*! Wat romantisch daar op Bali!’

Petra is Nina weer kwijt. Ze komt wel vaker Nina’s tegen, vooral op huwelijken van mede-McKinsyanen, maar echt wennen doet het nooit. Soms lijken ze oprecht geïnteresseerd, en door de lage verwachtingen aardiger dan ze zijn. Een soort Stockholm syndroom; doordat ze altijd onaardig doen lijken ze superaardig als ze gewoon normaal doen. Maar geen moment had Petra ooit het gevoel erbij te horen.

‘Er is nog een after in café De Overkant.’ Diederick probeert de groep weer bijeen te drijven.

‘Ik ga denk ik naar huis’. Petra is er wel weer klaar mee. Voor Petra zijn dit soort bijeenkomsten ook gewoon hard werken. Ze was destijds bij McKinsey binnengehaald op basis van haar linkerhersen helft voor de productie van excelsheets. Dat netwerken ligt haar niet. Haar manager deed haar onlangs een cursus netwerken cadeau, hetgeen de onzekerheid alleen maar groter maakte.

Nina en Erik willen nog wel even door. Het lijkt geen natuurlijke combinatie, Nina is veel te knap voor Erik, maar een mens moet wat. Haar eerste grote liefde lag goed bij haar ouders, en adoreerde haar. Toch liet haar vader subtiel doorschemeren zich zorgen te maken over deze conservatoriumjongen, die weliswaar prachtig piano kon spelen, maar twee keer per jaar op vakantie betaal je er niet van. Of het nu de hints van haar vader waren of niet; op haar zevenentwintigste zette ze een punt achter de relatie. Daarmee begon ze deel uit te maken het steeds groter wordende vrouwenoverschot in Amsterdam, en speelde Tinder, Happn en Inner Circle in korte tijd helemaal uit.

Diederick heeft Petra weten te overtuigen toch mee te gaan en gevierendelijk maken ze de oversteek naar de simpele kroeg aan de overkant.

Barman Ferdi kent Diederick en Petra nog van hun vrijdagmiddagborrels die ze ook hier hadden. Ze krijgen een high five. Hoewel de kans dat Diederick Ferdi was tegengekomen buiten deze kroeg vrijwel nihil is, kon hij het altijd goed met Ferdi vinden. Ze hielden beide van Ajax en stelden elkaar oprechte vragen. En onthielden ook elkaars antwoorden daarop. Diederick praatte tegen zijn vrienden enthousiast over Ferdi zoals de gemiddelde D’66-stemmer enthousiast over zijn Turkse groenteboer

praat. Met dat verschil dat er tussen hem en Diederick wederkerigheid en gelijkwaardigheid was.

‘Zijn jullie eindelijk een stel? Het lag er altijd zo dik bovenop dat jullie elkaar leuk vonden!’

‘Haha, je weet toch dat Diederick getrouwd is?’ lacht Petra het weg.

De drank en de altijd scorende jaren '90 muziek zorgt ervoor dat het ongemak, het elkaar de maat nemen en het hokjesdenken wegebt. Nina en Erik vinden elkaar leuk, dit gaat hem worden voor vanavond.. ‘Leef’ van Andre Hazes wordt opgezet. Voor het eerst deze avond lijken de vier zich echt verbonden te voelen. Ze hossen zoals massa mensen hossen bij de Toppers. Ze slaan hun armen om elkaars schouder en plukken de dag. Verbondenheid in het yolotijdperk; geniet ervan zo lang het kan.

De volgende morgen wordt Diederick met een leeg gevoel wakker. Is het de herhaling van steeds maar dezelfde soort prikkels? Of is het de alcohol? Het gevoel van een vergooide avond als ook het besef dat hij deze dag waarop hij wakker wordt ook bij voorbaat kan wegstrepen? Of is het leegte van de gesprekken van de avond ervoor. Smalltalk van weinig tot geen betekenisgeving. Of is het een algeheel gevoel van de leegte der dingen? Mis ik inspiratie, passie, bevlogenheid, bezieling om ergens voor op te staan en voor te leven?, vraagt Diederick zich nu af.

Een vriend van zijn vader die dominee is kwam vroeger met regelmaat bij hen thuis op bezoek. De dominee leek Diederick en zijn broers vrijwel altijd in sportkleren aan te treffen als hij er was. Die een kwam namelijk inderdaad van de hockey, de ander ging naar de tennis, en weer een volgende naar de voetbal, “kinderen,” riep de dominee dan, “niet vergeten, niet alleen wekelijkse fitness voor het lichaam, ook die voor de geest. Neem een voorbeeld aan jullie vader: in zijn leeskring eet jullie

vader met zijn vrienden voldoende geestelijk brood zoals we dat noemen. Dat vonden Diederick en zijn broers altijd raar en zelfs een beetje goor klinken. Maar toch bewaarde Diederick deze woorden van de dominee in zijn hart.

In zijn bed op deze kansloze morgen krijgt Diederick nu plotseling het idee om zo'n leeskring op te starten naar het voorbeeld van die van zijn vader. Diederick belt zijn pa of hij het nummer van die dominee mag. Nog voor de kerst belegt Diederick samen met de dominee een avond. Diederick stelt een spreekkamer in de kantoorvilla van Agoria in de Museumpleinbuurt ter beschikking. Verder regelt hij de catering, maakt een app groep aan en denkt dan bij het toevoegen van de deelnemers: laat ik het gewoon de eerste keer houden bij die 4 van Café De Overkant en nodigt Nina, Erik en Petra uit. Allen hoogopgeleid, maar toch van diverse komaf. Hoe raar ze het ook hadden gevonden voor deze appgroep 'geestelijk brood' te zijn uitgenodigd, allemaal durfden ze niet niet te komen vanwege een gedeelde *fear of missing out*. De collega's van Diederick krijgen lucht voor wat hij een kamer in het kantoor heeft geboekt die bewuste avond. Verbazing alom. Eerst vragen zijn collega's zich af wat zo'n leeskring nou precies oplevert in termen van nut. Ze gaan er gemakshalve vanuit dat dit zweverige gedoe betekent dat Diederick tegen een burn out moet aanzitten zoals in hun generatie de laatste veel vaker het geval is. Het wordt al bijna normaal.

Diederick had de dominee gevraagd of het geestelijk brood ook eventueel een hapklare *mental snack* kon zijn. Iets wat dan ook direct toepasbaar is in hun dagelijks leven, een soort zelfhulp cursus. Even snel de *take away* van de gehele bijbel uitlichten. Omslachtig legt de dominee uit dat dat zo niet werkt. Dan vraagt Diederick of het verhaal wel een beetje een André Rieu highlight van de bijbel kan zijn of tenminste een Rembrandt achtig

Rijksmuseum verhaal zodat Nina na de avond met drie bulletpoints wat andere mensen in haar netwerk kan uitnodigen voor de volgende keer. De dominee legt aan Diederick uit dat het de tijd van kerst en van advent is en dat het dan over de geboorte van een zoon moet gaan. Een mensenzoon die midden in de duisternis, een nieuwe toekomst van licht opent. Het was Diederick even gaan duizelen. Deze taal was voor Diederick niet cijfermatig genoeg om te volgen, maar had weer een spoor van herkenning toen de dominee eraan toevoegde dat het de trouwtekst was van Maxima en Willem Alexander in 2002.

En zo geschiedde het dat in die dagen vlak voor kerst in de warme, met mooie spotjes verlichte spreekkamer in Agora aan het kerstige Museumplein Nina, Erik, Petra en Diederick onder de bezielende leiding van een dominee het oude bijbelgedeelte Ruth begonnen te lezen dat nu ook hier voor u allen is mee te lezen in het programmaboekje.

Ruth 1 : 1 - 22

- 1) **En het geschiedde in die dagen** van het richten der richteren, er geschiedde een **hongersnood** in het land.
Een man van **Bethlehem** in Juda ging heen om als vreemdeling te vertoeven in het veld van **Moab**, hij, zijn vrouw en zijn twee **zonen**.
- 2) De naam van de man was **Elimelech**, de naam van zijn vrouw **Naomi** en de namen van de twee **zonen Machlon** en **Chiljon**, **Efratieten** van **Bethlehem** in Juda.
Ze kwamen in het veld van **Moab** en waren daar.
- 3) **Elimelech** stierf, de man van **Naomi**.
Zij bleef over, zij en haar twee **zonen**.
- 4) Die deden **Moabitische** vrouwen op.
De naam van de ene was **Orpa**, de naam van de tweede **Ruth**.
Ze zaten daar ongeveer tien jaar.
- 5) Ook die twee, **Machlon** en **Chiljon**, stierven.
Zo bleef de vrouw **alleen** over zonder haar twee kinderen en zonder haar man.

- 6) Ze **stond op**, zij en haar schoondochters en **keerde terug** uit het veld van **Moab**, want ze had in het veld van **Moab** **gehoord** dat **JHWH** had **omgezien** naar zijn volk door hun **brood** te geven.
- 7) Ze **trok weg** uit de **plaats** waar ze geweest was en haar twee schoondochters met haar.
Ze **gingen voort op de weg** om **terug te keren** naar het land Juda.
- 8) **Naomi** zei tegen haar twee schoondochters:
Ga, keer terug,
ieder naar het huis van je moeder.
Bewijze **JHWH** je dezelfde **trouw** als die jij hebt bewezen aan de gestorvenen en aan mij.
Geve **JHWH** je dat je **rust** vindt,
ieder in het huis van je man.
- 9) **Naomi** kuste hen maar zij verhieven hun stem en weenden.
- 10) Ze zeiden tegen Naomi:
Welzeker, we **keren met jou** naar jouw volk **terug**.
- 11) Maar **Naomi** zei:
Keert terug, mijn dochters.
Waarom zouden jullie meegaan met mij?
Heb ik nog **zonen** in mijn ingewand die jullie tot mannen zouden kunnen zijn?
- 12) **Keert terug**, mijn dochters, **gaat!**

- Ik ben immers te oud om een man toe te behoren.
Maar al kon ik zeggen: 'er is hoop voor mij',
ook al zou ik nog deze **nacht** een man toebehoren
en ook al zou ik **zonen baren**,
- 13) zouden jullie er dan op wachten
tot ze groot geworden zouden zijn?
Zou jullie daarom verhinderd worden
een man toe te behoren?
Nee, toch, mijn dochters!
Want mijn lot is veel te **bitter** voor jullie,
tegen mij is immers de hand van **JHWH** uitgegaan.
- 14) Toen verhieven zij hun stem en weenden opnieuw.
Orpa kuste haar schoonmoeder,
Ruth echter **kleefde** haar **aan**.
- 15) Zij zei:
Zie, je schoonzuster **keert terug**
naar haar **volk** en naar haar **goden**.
Keer terug, achter je schoonzuster aan.
- 16) Maar **Ruth** zei:
Dring er bij mij niet op aan jou te **verlaten**
door **terug** te **keren**, weg van jou.
Want waarheen jij gaat, zal ik gaan
en waar jij **vernacht**, zal ik **vernachten**,
jouw volk is mijn volk en jouw god is mijn god;
- 17) waar jij sterft, wil ik sterven
en ook daar wil ik begraven worden.
Zo moge **JHWH** mij doen, ja nog sterker:
zelfs de dood zal geen scheiding maken
tussen jou en mij.
- 18) Toen ze zag dat ze vastbesloten was
met haar mee te gaan,
hield ze op tot haar te spreken.
- 19) Zo **gingen zij, getweeën**, tot zij in **Bethlehem** kwamen.

En het geschiedde,

toen zij in **Bethlehem** gekomen waren,
dat de hele stad om hen in beroering was.

Zij zeiden:

Is dat niet **Naomi**?

- 20) Maar **Naomi** zei tegen hen:
Roep mij **niet** bij de **naam Naomi**,
roep tegen mij **Mara**,
want **Sjaddai** heeft het mij zeer **bitter** gemaakt.
- 21) Ik, **vol** ben ik heengegaan,
maar **leeg** deed **JHWH** mij **terugkeren**.
Waarom zou je tegen mij **Naomi** roepen,
nu **JHWH** zich tegen mij verklaard heeft
en **Sjaddai** mij kwaad heeft gedaan?

22) Zo **keerde Naomi terug** met **Ruth**,
de **Moabitische**, haar schoondochter
die **terugkeerde** uit het veld van **Moab**.
Ze kwamen te **Bethlehem**
bij het **begin** van het **maaien van de gerst**.

2 : 1

1) **Naomi** nu kende een bekende van haar man,
een man die een kerel van **vermogen** is,
uit de familie van **Elimelech**;
zijn naam is **Boaz**.

(..)

4 : 18 - 22

18) Dan neemt **Boaz Ruth** aan,
zij wordt hem tot vrouw
en hij bekent haar en gaat tot haar in.
**Zo gaf JHWH haar, dat zij zwanger werd,
en zij baarde een zoon.**

19) Dan zeggen de vrouwen tot **Naomi**:
gezegend JHWH!
die jou een **losser** niet heeft onthouden.
Dat in **Israël** zijn **naam** wordt **geroepen!**

20) Hij zal het voor jou zijn
die **je bezieling doet terugkeren**
en je in je **grijsheid** zal verzorgen;
want je schoondochter die jou zo liefheeft
heeft **hem gebaard**
en **zij** is voor jou beter
dan **zeven zonen!**

21) **Naomi** neemt de pasgeborene aan
zette het op haar schoot,
en wordt zijn voedstermoeder.

22) De buurvrouwen roepen voor hem een naam uit
en zeggen:
er is voor Naomi een zoon gebaard!
en ze roepen als zijn naam:
Obed
Deze is de vader van Isai, de vader van David.